

разказвали, че тѣ говорятъ сѣщо като хората. Статъ не вѣрваше това, но ето единъ зеленъ папагалъ издава главата си напредъ, приготвенъ сякашъ да клъвне нѣщо въ въздуха. Човката му широко се разтваря като цевъ разрѣзана отъ дебелъ ножъ и той ясно чува единъ тънъкъ гласъ да нанизва бавни, разтегнати думи:

— До-бъръ день! Па-на-и-ря е сънь!

Тукъ нишката на разсѣжденията се скѣсва и чудото превръща действителността въ сънь. Възбуденъ и неспокоенъ, Статъ се разхожда около клеткитѣ, докато внезапно едно странно желание прорѣзва мисълта му. Той се приближава до господаря на птицитѣ — единъ човѣкъ, който самъ прилича на нѣкаква птица, съ плоско лице и тънъкъ, остъръ носъ. Говори му нѣщо, после и двамата влизатъ въ барачката.

Следъ нѣколко минути Статъ крачи презъ навалищата съ голѣма желѣзна клетка въ рѣце и единъ розовъ папагалъ въ нея. Той има тържественъ видъ и въ погледа му играе мъдростъта на разкрита загадка . . .

Така воденичарьтъ Статъ се завърна отъ панаира съ единъ великолепенъ розовъ папагалъ, който знаеше да разказва интересни нѣща. Но тази весела птица трѣбваше да бѣде скрита между паяжинитѣ, въ затвора на воденицата, тамъ, където животътъ приличаше на нѣкакво старо цвѣте отъ книга, избѣлѣло и покрито съ брашненъ прахъ. Когато Статъ закова върху една отъ стенитъ гвоздей и окачи на